

Jutival a templomban

Munkám a katolikus egyházhoz köt – de a hobbit is. Régi szenvedélyem a varrás, a bábkészítés, amellyel kedvenc történelmi és egyháztörténelmi személyiségeimet öntöm rongyba, polimergyurmába, betonba – változatos alapanyagokba. Mivel hobbital a közösségi médiában is jelen vagyok, sok emberrel kerültem kapcsolatba, hívőkkel, nem hívőkkel vegyesen. Azt viszont sosem gondoltam volna, hogy van még Magyarországon rajtam kívül olyan illető, akinek ugyanez a hobbita, csupán a történelmi környezet más, ahonnan babái származnak.

Juti csupán két hónappal fiatalabb nálam. Vakon született, látását műtétekkel és erős szemüveggel korrigálták, de kedvét nem szegte soha egészségi állapota. Ének-zene és angoltanári diplomát szerzett, énekel, zenél, regényt ír, mesés rajzokat készít – tevékenységeiben hűségese támogatója édesanyja, barátai, vakvezető kutyája, Mázli, valamint kedvenc történelmi személyisége, Wolfgang Amadeus Mozart, s regényhőse, Erik, az operaház fantomja. Mozarról és Erikéről készültek bábjai, melyek egy részét az internetről rendelte, a másik részét aranykezű édesanyja segítségével készítette.

A csapat nemrégiben kiegészült – s ez volt, ami összekovácsolt minket Jutival. Nagyszerű filmsorozatot mutattak be tavaly a csernobili tragédiáról, s – akkor még egymástól függetlenül – furcsamód mindketten szimpatikusnak találtuk a sorozat „főgonoszt”, Anatolij Gyatlov helyettes főmérnököt, akit a katasztrófa egyik felelősének kiáltottak ki. Hogy mi keltette fel szimpátiánkat a beosztottjaival gyakran durva és felelőtlen döntéseket hozó mérnök iránt? Részemről a sorsközösség: ő is elvesztette a gyermekét, akárcsak én. Juti részéről pedig, hogy meglátta benne a megértés és a szeretet hiányát durvasággal palástoló, szomjazó embert... Mivel Anatolij Gyatlovról is készítettem rongybabát, nemsokára össze is sodort miket az internet, s formálta barátsággá a szabadidős partneri kapcsolatot.

Csodáltam Juti derűjét és kitartását, s kissé el is szégyelltem magam, hogy ő templomba, hittanra sosem járt, mégis valami élő hitből táplálkozik, s viseli a nehézségeket. Én meg egy sokkal könnyebben gyógyítható egészségi problémától megfutamodtam; beteg magzatom elvesztése után pedig megátkoztam az eget, s sündisznóként szurkáltam agyon környezetemet. Talán az a valódi hit, ahogyan Juti kapaszkodik Istenbe, az én vélt hitem csupán a vallás, az üres magatartásforma.

Annak ellenére, hogy Juti hittanra sosem járt, a zene nyelvén sok mindent megtanult a katolikus hitről. Saját bevallása szerint indult már el a templom irányába – hiszen Mozart szakrális darbjait igencsak szereti. De vajon beengedik-e a templomba vakvezető kutyájával? Nem fogják-e kinevetni, hogy „nincs képen”, s nem tud bekapcsolódni a szertartásba? És akkor lecsapott az a hülye koronavírus, amely megnyugtató választ adott kérdéseire.

Az első „digitálisan” ünnepelt vasárnapi szentmise előtt megkérdeztem Jutit: volna-e kedved eljönni velünk templomba, reggel 9 órakor a Duna tévére? „Hát persze – hangzott a válasz – Itt legalább nem fog senki sem kinevetni, ha nem tudom a szövegeket, sőt, kedvenc bábjaimat is magammal vihetem.” Mentünk tehát együtt a templomba, bíborosi misére, otthon, a kanapéról, kedvenc bábaink társaságában. Bár nem igazán illik, telefonomat is készültségbe helyeztem, ha Juti kérdez a szertartásról, meg tudjam válaszolni. Meg is beszéltek a mise végeztével, hogy szép, megható szertartás volt – főleg azért, mert velünk ünnepelhetett, akik nem nevétek ki, s akiknek nyugodtan feltehetette a kérdéseit.

„Ugye jövő héten is eljöhettek veletek?” – kérdezte Juti. Mondtam, hát persze, s akkor is kérdezz nyugodtan, ha valamit nem értesz. Sajnos a következő héten csak felvételről tudtunk együtt ünnepelni, mert Jutiékhoz befutott egy nagybácsi, s csak az utolsó tíz percre tudott bekapcsolódni a miseközvetítésbe...

Hogy mit is jelent számunkra az otthoni szentmise? Nagyszerű evangelizációs alkalom. Itt egy nem, vagy kevésbé hívőnek sem kell feszélyezetten éreznie magát, ha nem tud bekapcsolódni a szertartásba – s senki nem fogja kinézni azért, mert a bajban fedezte csak fel, hogy Isten a mi orvosunk. Adjuk meg a lehetőséget tehát, hogy ez az egész világot sújtó nehézség a nem hívők életébe is gyümölcsöket hozzon.